

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016r.

sprawy **E. U.**

skazanego z art. art. 216 § 1 k.k., art. 217 § 1 k.k., art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 6 lipca 2015r. sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1 – oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,

**2 – obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

W niniejszej sprawie skazanemu wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co powodowało, zgodnie z dyspozycją art. 523§4 pkt 1 k.p.k., że w kasacji wywiedzionej przez stronę na jej korzyść, podnoszony mógł być jedynie zarzut o charakterze bezwzględnej przesłanki odwoławczej – art. 439 k.p.k.

Taki też zarzut postawiła w swej kasacji obrona. Stanowi on powtórzenie tożsamego zarzutu stawianego już w zwykłym środku odwoławczym.

Zarzut ten został rozpoznany przez Sąd Odwoławczy i prawidłowo oceniony.

Rozważania nad zaistniałą w sprawie sytuacją (w zakresie, w jakim jest ona objęta zarzutem kasacyjnym) należy zacząć od stwierdzenia, że przyjęta w akcie oskarżenia kwalifikacja prawna zarzuconych czynów nigdy nie jest dla sądu wiążąca. Granice skargi wyznacza natomiast opis zarzuconych czynów. W niniejszej sprawie, zarzucono oskarżonemu czyn zakwalifikowany, jako znęcanie się nad rodziną, lecz od początku przyjmowano, że składa się nań szereg zachowań o charakterze, zniewag, gróźb, użycia przemocy itp. – każdy z osobna taki czyn, mógłby być postrzegany, jako wyczerpujący znamiona przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego. Taka też sytuacja ostatecznie zaistniała w sprawie, gdy Sąd Rejonowy uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzuconego czynu na art. 216§1 k.k., art. 217§1 k.k. i art. 190§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. Wobec powyższego, prokurator złożył oświadczenie o objęciu wymienionych czynów ściganiem z urzędu (k. 540v). Sam jednak fakt objęcia tych czynów ściganiem z urzędu nie ma żadnego znaczenia dla oceny terminu przedawnienia. Istotna natomiast jest data ich popełnienia i termin wszczęcia postępowania w sprawie. W tych okolicznościach terminy przedawnienia należy liczyć, jak dla przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego.

Przypomnieć zatem jedynie wypada, że skazany, w zakresie objętym kasacją, stanął pod zarzutem popełnienia czynów:

- A. – zaistniałego w okresie od dnia 15 lipca 2012r. do dnia 18 lutego 2013r.,
- B. – zaistniałego w okresie od dnia 30 czerwca 2013r. do dnia 15 września 2013r.,

Postępowanie o popełnienie czynu opisanego w pkt A. zostało wszczęte w dniu 19 lutego 2013r. (k. 74), zaś o czyn B. w dniu 14 października 2013 (k. 60 akt VIIK [...]).

W obu przypadkach nastąpiło to zatem przed upływem rocznego terminu przedawnienia z art. 101§2 k.k. Z upływem zaś tego terminu, na podstawie art. 102 k.k., nastąpiło przedłużenie przedawnienia karalności o 5 lat.

Sąd Rejonowy ostatecznie stanął też na stanowisku, że oba zarzucone czyny stanowią jeden czyn ciągły z art. 12 k.k. Przedawnienie jego ścigania nastąpi zatem dopiero w dniu 15 września 2019r. (jak za czyn z pkt B.).

Prawomocny wyrok w niniejszej sprawie zapadł w dniu 22 grudnia 2015r. Nie można zatem mówić o zaistnieniu bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439§1 pkt 9 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie dostrzegając podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.